Ч. 48 (11.302). Львів, пятниця 2. березня 1928. Pocztowa opłata zapłacono ryczałtem. Рік XLVI.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов. — Конто почт. щадн. 143.322. — Адреса для телеграм: „Діло", Львів. — Гол. Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем. Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно: в краю 4·50 зол. — За границею: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41. „ Друкарні: 29-26. — В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ. — ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

18 Всі українці голосують на одиноку правдиво національну українську листу 18

Рятунок українських мандатів.

Львів, 1. березня 1928.

Відсутність одного українського національного бльоку, розєднання між українськими партіями, а навіть поділ поодиноких партій на всякі „правиці" й „лівиці" та поява тзв. диких (одинично-амбіціонерських лист) журбою і тривогою проймає українських виборців. І зовсім слушно, бо через розпорошення українських голосів утворяться прогалини, які можуть дати величезну виборчу побіду нашим національним і соціяльним ворогам.

Рахуючись з фактом окремішного, самостійного виборчого виступу поодиноких українських партій, багато українських виборців уже тепер продумують над тим, яким би то способом рятувати українські мандати, себ-то так повести виборчу справу, щоби якнайменше українських мандатів пішло на пропаще. Деякі зі старших українських виборців пригадують собі парляментарні вибори з рр. 1907 і 1911. Тоді істнували у Сх. Галичині двомандатові виборчі округи. З виставлених кандидатів вибраними є ті два, з яких перший одержав абсолютну більшість всіх голосів (посол більшости), а другий 25 проц. голосів. Ті вибори мали ріжні комбінації. Бувало так, що при першому голосуванні ніхто з кандидатів не одержав вимаганої кількости голосів, тоді приходило до поновного вибору, а бувало й так, що виходив посол більшости, але не виходив посол меншости, бо ніхто з кандидатів не одержав 25 проц. голосів. Тоді приходило до тіснішого вибору між двома кандидатами, що одержали найбільшу кількість голосів. Не будемо вдаватися в подробиці, а згадаємо лише, що двомандатові округи були призначені на те, щоби другим послом (послом меншости) був поляк. Ясно, що українці, бажаючи в своїх округах вибрати обох своїх послів, мусіли маневрувати всякими способами. Головно треба було підтримувати **слабшого кандидата** (себ-то кандидата слабшої партії), щоби його довести до тіснішого голосування і переперти його вибір.

Та думка про конечну, патріотичну підтримку слабшої партії покутує й досі. Ремінісценції передвоєнних часів товчуться ще й досі серед українських виборців старшого покоління. Вони думають, що найкраще прислужаться загальній справі, що сповнять великий патріотичний вчинок, що врятують український мандат чи навіть два або три мандати, коли підтримуватимуть слабші партії, хочби навіть не поділяли їх світогляду, хочби не писалися на їх програму.

Є це крайно фальшивий погляд, який примінований у практиці може принести найбільшу шкоду українській національній справі, а замісць врятувати загрожені українські мандати їх з певністю погребає. Польська виборча ординація є сконструована в користь сильних, великих партій, а в некористь слабих і малих. При тому є вона дуже складна, покручена і не кожний громадянин може якслід зрозуміти її таємниці. Не час тепер і не місце вдаватися в подробиці і пояснення тієї ординації. Для зрозуміння, як наступає вибір послів і поділ мандатів між поодинокі листи, ми наведемо суттєві уступи арт. до виб. ординації. Отже поділ мандатів наступає в цей спосіб:

„Числа (суми) важних голосів, відданих (зложених) на поодинокі листи, ділиться чергово через 1, 2, 3, 4 і т. д. аж до тієї хвилі, коли з отриманих в той спосіб квот дасться уставити по черзі стільки найбільших чисел, скільки мандатів є в окрузі до поділу. Кожній листі кандидатів признається стільки посольських мандатів, скільки припадає їй чисел зпоміж устійненого в згаданий спосіб ряду чергово найбільших чисел".

Так постановляє про поділ мандатів виб. ординація. Та щоби цю потанову зрозуміти, треба подати наглядний приклад. Приймім, що в якійсь виборчій окрузі, на яку припадає 9 мандатів, є виставлені такі листи: ч. 18 (УНДО), ч. 22 (радикали), ч. 19 (Сель-Роб-Лівиця), ч. 26 (УПП), ч. 6 (УНС), ч. 1 (Бльок співпраці з урядом) і ч. 17 (жиди). Приймім, що ті листи одержали таку кількість голосів: ч. 18 — 85.000 голосів, ч. 22 — 53.000, ч. 19 — 18.400, ч. 26 — 18.000, ч. 6 — 14.000, ч. 1 — 36.000, ч. 17 — 34.000. Поділім ті суми голосів поодиноких лист через 1, 2, 3, 4 і т. д. згідно з постановами виб. ординації, то одержимо для ч. 18 такі числа в черговому порядку: **85.000, 42.500, 26.333, 21.250, 18.600** і 14.167; для листи ч. 22 такі **числа: 53.000, 26.500,** 17.667, 13.500, **10.600,** 8.833; для листи ч. 19 — 18.400, 9.200 6.133, 4.600, 3.667, 3.133; для листи ч. 26 — 18.000, 9.000, 6.000, 4.500, 3.600, 3.000; для листи ч. 6 — 14.000, 7.000, 4.667, 3.500, 2.800, 2.333; для листи ч. 1 — **36.000,** 18.000, 12.000, 9.000, 7.200, 6.000 і для листи ч. 17— 19.200, 9.600, 6.400, 4.800, 3.840, 3.400.

Котра з тих лист одержить мандат і скільки? Мандати одержуть найбільші по черзі числа, які вийшли з довершеного поділу. Отже перший мандат одержує 18-ка, другий — 22-ка, третій — 18-ка, четвертий — 1-ка, пятий — 17-ка, шестий — 22-ка, семий — 18-ка, восьмий — 18-ка і девятий — 18-ка, себ-то 18-ка одержує пять мандатів, 22-ка — два, а 1-ка і 17-ка по одному. Зате 19-ка, 26-ка і 6-ка не одержують ніяких мандатів. Зібрані ними голоси пішли намарне, а виборці, що голосували на ті листи просто переливали з пустого в порожне. Вони не лише нічого не помогли своїй партії, але й причинилися до затрати ще одного українського мандату. Бо колиб прихильники 19-ки і 26-ки були кинули свої голоси на 18-ку, то булиб врятували ще один український мандат. Бо даючи найсильнішій 18-ці 36.400 голосів, булиб піднесли суму її голосів до 121.400. Таке велике число поділене через 1, 2, 3, і т. д., булоб дало такі дальші числа: 121.400, 60.700, 40.467, 30.350, 24.280, 20.233. Таким чином 18-ка здобула би 6 мандатів, а зате втратилаб мандат 17-ка (жиди). Ще краще було би, якби всі українські партії були пішли одним фронтом, одною лавою до виборів, бо тоді всі мандати булиб в деяких округах припали українцям. Але пропало. Сьогодні вже не доводиться про те говорити. Та зі зясованого одна наука, **що рятунок українських мандатів у підтримці сильних і великих партій, у підтримці 18-ки,** а не у допомозі слабим, невеличким партіям.

І не лише в тому вага великої і сильної партії, що шляхом її підтримки рятується українські мандати в округах, але тим чином **здобувається** також більше мандатів з т. зв. державної листи. Як відомо, виборці в округах вибирають лише 372 послів, а 72 мандати розділюється пропорціонально з державної листи між ті листи (партії), що **перевели вибір своїх кандидатів щонайменше в 6 виборчих округах.** Тільки при поділі мандатів державної листи голоси виборців не грають вже безпосередньої ролі, тільки **кількість мандатів, добутих поодинокими листами щонайменше в шістьох округах.** Тут поступається так само, як при обчисленні в округах, а саме ділиться через 1, 2, 3 і т. д., **але не кількість голосів, але кількість здобутих поодинокими листами в округах мандатів.** Ясно, що котра листа перевела (щонайменше в шістьох округах) більше послів, тимбільше мандатів приділиться їй з державної листи. Отже голосуючи на велику і сильну партію, в даному випадку на 18-ку, не лише **рятується українські мандати** в округах, але й побільшується значно їх число (кількість) через приділ з державної листи. Хто голосує на слабку партію, яка ледви чи переведе своїх кандидатів в окрузі, або й переведе в одному-двох округах, але не переведе в шістьох, або навіть переведе в шістьох, але лише по одному, отже й так нічого не здобуде з державної листи, той поповнює тяжкий національний злочин. **Рятунок українських мандатів, щоби 18-ка, яка репрезентує найсильнішу партію, здобула якнайбільшу кількість голосів.** Ця свідомість і відданість загальній справі повинна бути провідною зорею для українських виборців в дні 4. березня.

Нова Сербія?

(Від нашого кореспондента.)

Париж, 24. лютого 1928.

I.

Від добрих двох тижнів назва Литви і імя Вальдемараса „не сходить" — говорячи відомим жарґоном — „зі сторінок" тутешньої преси. Карикатури, телеграми, статті, навіть цілі серії статтей — і завжди: Литва і Вальдемарас!

Популярність Вальдемараса? Литовська пропаганда?

Популярність — без сумніву, тільки, коли можна так висловитися: проти шерсти; бо немає тепер в Европі, ні в світі цілому, особи більше „достойної погорди й ненависти" — з погляду великої більшости французьких газет, очевидно — від того недавно ще незнаного литовського диктатора. Він і віроломник, і брехун, і хитрун, і „властиво" німець „з роду", і большевицький запроданець, і німецький, він навіть „властиво українець", і чого ще хочете? Останній „комплімент" — чи треба це пригадувати?— „завдячує" Вальдемарас двом обставинам нараз: першій — що з українською делегацією виїхав він був у січні 1917 року з Київа до Берестя, хотячи там іменем Литви увійти в звязок з німецькою командою й дипломатією, тай другій — що від процесу Шварцбарда і глибокого враження, викликаного нами на цьому процесі, наше національне імя „користується" тут кріпко установленою маркою. Ізза цього, мимоходом кажучи, навіть не можна гнівавтись на французів; ні вони, ні якнебудь інша нація, занадто вже не поглублюються в досліди над чужими народами, а навпаки першу-ліпшу, кожби тільки яскраву, познаку, узагальнюють на всю націю: так напр. еспанці — буцімто не що інше, як просто нація „тореадорів", хоча по правді тільки дуже мало (і що раз менше) еспанців займається боротьбою з биками. А ми, від процесу за погроми, теж маємо тут в деяких колах усталену марку. Вальдемараса вже й хотіли під неї підвести...

Пропаганда литовська? Без жарту: маленькій Литві не стало би гроша, щоб оплатити в свою користь таку широку пресову кампанію, яка тепер розвелася в тутешній пресі — проти Литви. На такий видаток могла собі позволити 30-міліонова Річпосполита, очевидно й не без кивка з відповідних французьких кол.

II.

Цю маленьку, навіть не двоміліонову, Литву тутешні газети підозрівають з одному: що вона і хоче, і може статися для Річпосполитої, і за нею для будучого укладу европейських кордонів тим, чим сталася для пок. Австро-Угорщини і для теперішньої европейської карти Сербія. Литва — „нова Сербія". Ось вам страшна. І ось ізза чого болить голова теперішніх „beati possedentes"! Ось почала птиця, ця Литва! Не відновитиб їй ту славну Люблинську унію, що кинула Литву в „братерські" обійми Польщі? Пілсудський і Залеський, запевняють французькі газети, „щиро" „люблять" Литву і „сердечно" хотілиб відновити унію з нею. До речи: ця Люблинська унія від якогось часу дуже популярна у Франції, і доволі поговорити півгодини з котрим-небудь французьким політиком, „освідомленим" відомою пропагандою, а почуєте славословія тієї унії, що лягла була в основу великодержавної потуги колишньої Річпосполитої, славословія — тай поради: чомуб і вам, Україні, не відновити Люблинську унію! Чого тій Литві силкуватися витворювати „штучно" свою інтелігентську клясу — ось готова, польська, що радо прийшла би на себе адмініструвати Литву? Чому спроваджують литовці німецьких учителів і учених до своїх середніх і вищих шкіл? У поляків є цього товару (правда, трохи їнакшої вартости!) доволі на експорт — у Литву, Білорусь, Україну, куди хочете.

Але литовці вперті, і відновa Люблина, їм не пахне. Отже ясно: німецька інтрига! Большевицька інтрига!

Зовсім так, як перед пів роком віденські й будапештенські газети „шукали" ну хотіли в сербських політичних ку-

свілах бачити щось інше, а тільки „російську інтригу".

Або — як ми, в Галичині, довго не бували в польських очах нічим іншим, як „пруською інтригою", „розкритою" всякими Кипсяками і тов.

„Говорила, мовляв, небіжечка до самої смерти". Дай Боже, щоб не занадто еже далекої!

III.

Що саме викликало теперішній, себто останній з черги, вибух французької „фобії" супроти Литви? одна цікава інформація польської дипльоматичної розвідки. Чи правдивий її зміст, чи хибний, не знати. Але це певне, що він високо симптоматичний, тай що саме він так роздутав тутешнє пересердя проти Вальдемараса і Литви.

З приводу недавно заключеної німецько-литовської угоди про ненапад польська дипльоматія пожалкувалася перед французькою, що Литва, не вдоволяючися самим текстом тієї угоди, додала до неї додаткове і таємне застереження (шляхом обміну дипльоматичних нот) що можливий виступ її у Виленщині не має вважатися за агресивний крок. Це одно, а друге:

Пожалкувалася Варшава далі, що я в неї певні відомости про якісь „підозрілі" перемови литовського уряду з українським радянським урядом про можливу солідарність обоїх держав на точці територіяльних вимог.

Можливо, що все те правда. Можливо теж, що це вигадка. Сяк чи так, воно своєї хвилевої мети досягло: органи французької громадської думки нацьковані проти Литви, і якби Франція могла чим в цю хвилю пошкодити Литві, то мабуть не прогайнувала би тієї нагоди.

В. П.

Час сензацій на Закарпаттю.

(Допис з Ужгороду.)

Ужгород, 25. лютого 1928.

Велику сензацію викликало в Ужгороді арештування пенсіонованого капітана жандармерії Франтішка Свойше, редактора і видавця ужгородського чеського денника „Подкарпатске Гласи". Тип цей від ряду літ зваблював до редакційних льокалів шкільну молодь від 8 до 14-літну, хлопців і дівчат, і там ще з кількома товаришами допускався над ними насильства зводячи всякі сексуальні оргії. Такі його злочини приняли великанські розміри, яких у світі ще небувало. За 2 дні стверджено в жертвах 14 дівчат і 8 хлопців, передовсім дітей українських і мадярських. Дослідження усіх його подвигів утруднює та обставина, що згідно з обовязуючим мадярським законом обезславлювання дівчат можна доходити лише на домагання пошкодованих. Справу хотіли зпершу взагалі затушувати і зробити Свойшого невідповідальним, але це не вдалося з огляду на великі розміри, довгий час і становище, яке Свойше від ряду літ займав.

Бож йде тут не про когонебудь. Денник „Подкарпатске Гласи" був півофіціозом губернії. Він давав опінію про всі справи, з ним рахувалися всі, навіть Прага. Свойше був могутним паном, перед яким всі тремтіли. Був правою рукою віцегубернатора Розсипаля, який є шефом найвищої адміністраційної влади на Підкарпаттю (губернатор не має там такої влади) і правою рукою шефа персонального референту Шроніка. Голос Свойше мав всюди рішаюче значіння. Він був членом всіх чеських товариств, головою товариства для опіки над молодю, головою водних скавтів. Його вислали були також як репрезентанта журналістів на „Таргі всходне" до Львова.

Відіграв він передовсім головну ролю в долі українських еміґрантів на Закарпаттю. Перед кількома роками почав велику кампанію проти безборонної української еміґрації, і не було майже числа його газети, в якім не булоб переловиць або інших нападів на українську еміґрацію. Кидав наклепи як загально на всіх, так і поіменно на поодинокі особи і все закидав поліції безчинність. Для надання своїм очорненням тимбільшої віродостойности, постарався про підписи під статтями двох українських еміґрантів-провокаторів Івана Вислоцького і бувшого жандарма Володимира Янковського, яких характеризував як одиноких чесних еміґрантів.

На ті публичні доноси і очорнення посипалися врешті й ревізії. Люди сиділи невинно по пів року нераз у вязницях. Влада почала робити ревізії наданих горожанств, а не могучи нікому нічого доказати, задля самого підозріння виданювала з республики. Позвільнювано з посад учителів і урядників, повидалювано лікарів, а навіть звичайних робітників і так зліквідовано майже цілу еміґрацію.

Свойше був також головним піонїром чехізації, уходив за піоніра чеської культури і він так само завзяту боротьбу проти кожної праці тутешніх людей і всіх установ, в яких був український народній дух. Старався передовсім шкодити ужгородській „Просвіті" та її театрові.

Він обвинувачував тамошніх українців за українську іриденту і на тім тлі поширював прямо страх між чехами і настроював їх ворожо до українців. Як тепер видно, все це було роблене лиш на те, щоби відвернути увагу поліції від своїх злочинів.

Компромітація і зденервування головних чинників ужгородського правління тим більші, що вони знали про звірячі інстинкти Свойшого. Посторонні чинники звертали їм увагу на те, як пишуть чеські „Лідове Новіни", а вони мимо того поставили Свойшого на відповідальне становище, держали його від кількох літ в ряді найвпливовіших людей, дали йому рішаючий голос у всім і субвенціонували „Подкарпатске Гласи" правильною місячною платнею 40.000 чк. з крівавиці бідного закарпатського податника. Ще недавно писав Свойше в „Подкарпатских Гласах": „Застали ми дику країну, несемо їй культуру, чого вона ще не розуміє", а тепер виявилося, що защіплювана ним „культура" небувала і тому не дивно, що не розуміють її не лише закарпатські люди, але навіть вовки і медведі закарпатських лісів.

Менша сензація та, що шеф торговельного реферату губернії позичив собі 120 тисяч чк. з державної каси на карнавал і бігає по Ужгороді за позичками, бо кажуть звертати. Чергові сензації готовляться, бо вже декому не стало терпцю.

В безконечній черзі...

ПОЛІТИЧНИЙ ПРОЦЕС 17-ЬОХ.

ДВАЦЯТЬСЕМИЙ ДЕНЬ РОЗПРАВИ.

На нинішній розправі переслухано двох свідків: ком. Конарського і постерункового Куцеля на обставину зізнань Гасмана на поліції. Оба ці свідки казали, що Гасман зізнав на поліції, що він їздив з двома молодими пасажирами на вул. Тарновського дня 19. жовтня 1926. Це він, мовляв, добре собі пригадував, бо зараз на другий день по убивстві прочитав у „Ґазеті Поранній" згадку про їзду убийників автом і нагадав собі, що він віз в тому часі двох людей у ті сторони. На це оборона предложила всі числа „Ґаз. Поранної" за час 21. жовтня—1. листопада 1926 і доказала, що перша (й одинока) згадка про авта є аж в „Ґаз. Поранній" з 24. жовтня...

Після того прочитано зізнання тих свідків, які в своїм часі були зголосилися й описали обох убийників. Продовження розправи завтра.

*

Розправа зачалася з того, що предсідник подав до відома ухвалу трибуналу. А саме: трибунал рішив покликати на розправу свідків: Стан. Кудевича, Влад. Куцеля, ком. Тад. Конарського й Анну Ліпа; відчитати всі запропоновані прокуратором статті й замітки з „Сурми", ч. 1, 2, 3, 5, 6; віднестися до поліції в справі вияснення змісту нотатки з „Ілл. Кур. Цодз." з 20. II.; відчитати дальші листи Яницької до обв. Вербицького Ів.; відчитати зізнання 4 осіб (Баранського, Максимишинової, Конечного і Чарнецкого), що бачили убийників і описали їх убрання.

Всі інші внесення трибунал рішив відкинути. Таким робом трибунал допустив майже виключно внески прокуратора.

Після того покликано на салю допущених саме свідків, яких повідомлено про це ще вчора, але що їх не було, то предсідник зарядив відчитання деяких актів.

Відчитано евіденційну карту обв. Дармохвала і реляцію (опінію) про нього його команданта сотні. Дреліховського. Ця реляція звучить: „У часі служби під моєю командою Дармохвал виконував свої службові обовязки як слід і взагалі заховувався льояльно. Між стрільцями в сотні не управляв ніякої аґітації чи підбурювання і в його поведенні я не запримітив взагалі нічого підозрілого, хоча як українця й інтеліґента я його пильно обсервував. Щодо підозрілих його звязків поза кошарами, то я не мав про це ніяких даних. Зате я знав, що він приготовлявся до іспиту зрілости і він діставав кілька разів перепустки".

Потім відчитано два листи обв. Дармохвала до п-и Ірини Шавалівної в Стрию, вислані з тюрми, а також один лист, висланий ним до батька. В листах цих пробивається інтеліґенція, гарний характер і почування цілковитої невинности обв. Дармохвала.

Тепер покликано на салю свідків.
Перший зізнавав св.

Тадей Конарський,

літ 35, римо-кат., підком. поліції, заприсяжений. На питання предсідника, чи він перший переслухував св. Гасмана, св. зачинає оповідати, що він вже 7—10 мінут по убивстві був на місці злочину, бо в тому районі мешкає. Св. переслухував шофера Батятинського, який сам зголосився, а пізніше довідався, що шофер Гасман признався перед своїм господарем Кудевичем, що він у дні убивства їздив з двома пасажирами на вул. Тарновського. Св. покликав Гасмана на поліцію, де він признався, що 19. жовтня 1926 возив двох молодих людей, мабуть студентів, на вул. Тарновського. Дату тої їзди Гасман памятав тому (це було 4. XI., отже два тижні пізніше), бо зараз на другий день по убивстві прочитав у „Ґаз. Поранній" про авто і пригадав собі, що він сам їздив у ту околицю автом. Св. каже, що Гасман був боязливий і до тих зізнань доведено його підступом. А саме йому закинено, нібито, що він їхав за скоро Зеленою вул., а коли він пригадав собі, що це було 19. жовтня, то поліція вже знала, що вона на добрій дорозі...

На пит. прок., як Гасман говорив про авто, св. каже ще раз, що Гасман прочитав на другий день про авто в „Ґаз. Поранній" і зараз пригадав собі, що то він туди їздив. Потім Гасман описав вищого пасажира, кажучи, що він мав „грубі риси" і був добре збудований. Про нижчого не знав нічого сказати.

На пит. обор. д-ра Старосольського, як свідок довідався про Гасмана, св. каже, що „з конфіденціональних джерел". На місці убивства св. зявився найпізніше в 10 мінут по доконанні злочину, але передтим уже зателефонував до поліції про убивство. З Гасманом стрінувся перший раз дня 4. листопада і тоді його переслухано вперше.

На пит. обор. д-ра Старосольського, чи Гасман казав тоді, що того самого дня возив ще одного лікаря в ту саму сторону, св. каже, що не пригадує собі. Предсідник стверджує з протоколу тих зізнань, що Гасман це заявив, але не подав тоді імени того лікаря (д-ра Цепельовського).

Опісля зізнавав св.

ВЛАДИСЛАВ КУЦЕЛЬ,

літ 39, римо-кат., ст. постерунковий держави. поліції заприсяжений.

На пит. предс., чи св. був при зізнаннях Гасмана, св. каже, що був, але нині собі вже докладно тих зізнань не пригадує. Знає тільки, що спочатку переслухувано Гасмана нібито за скору їзду Зеленою вул., а коли ком. Конарський запитав його, коли це було, Гасман сказав, що це було 19. жовтня, бо на другий день по убивстві прочитав у „Ґазеті Пор." про їзду автом і це йому вбилося в память.

На пит. прокуратора, як про це оповідав Гасман, св. каже, що він казав, що читав „Ґаз. Поранну" „настемпнего дня по мордзе"; дати 20. жовтня 1926 Гасман тоді не подав.

Важна обставина.

Після того забрав голос обор. д-р Старосольський і просив допустити доказ з „Ґаз. Поранної" почавши від ч. 957 (від 21. жовтня до 1. листопада) на ту обставину, що у всіх тих числах „Ґаз. Пор." нема ніякої згадки про авта.

Прокуратор заявив на це, що він згодився би на це внесення, але під тою умовою, що трибунал допустив би й відчитання інших львівських органів з того часу, бо в якімсь органі була напевне вістка про авта. Прок. противиться відчитанню дотичних чисел „Ґаз. Поранної".

Після того забрав ще раз слово зах. д-р Старосольський і просив допустити його внесення тому, бо і свідки Конарський і Куцель, і сам Гасман зізнали згідно, що шофер Гасман читав найперше про авта в „Ґаз. Поранній". Оборона не має нічого проти того, аби відчитано й інші львівські органи, бо залежить їй на тім найбільше, аби вже раз розвіяти тут леґенду про ті авта. Оборона переконана, що Гасман щойно пізніше читав про авта в „Ґаз. Поранній" і тоді могла зродитися в нього думка про те, що він міг вести убийників на Королівську вулицю.

Після того трибунал зарядив півголинну павзу, щоб нарадитися над цим внесенням.

По павзі забрав голос прокуратор і заявив, що в „Ґаз. Поранній" з 24. жовтня 1926, яку він саме дістав, є нотатка про авта, тому він своє внесення бере назад, тимбільше, що для нього ця справа зовсім обоятна.

Д-р Стар. просив відчитати цю нотатку, про яку згадав прокуратор і ствердити, що в „Ґаз. Пор." з 21. і 22. жовтня 1926 (безпосередньо по убивстві) нема ніякої згадки про авта.

По нараді трибуналу предсідник ствердив, що аж в „Ґаз. Поранній" з 24. жовтня 1926 є згадка про авта. В попередніх числах ніякої згадки про це не було. Предсідник відчитав опісля зміст тої замітки.

Опісля д-р Шухевич просив іще ствердити, що в „Ґаз. Поранній" з 24. X. 1926 пишеться про їзду автом на вул. Королівську, а тимчасом Гасман зізнав, що їздив на вул. Тарновського. Дальше просив ствердити, що також у всіх пізніших числах „Ґаз. Пор." (до 1. листопада 1926) нема вже більше ніякої згадки про авта. Предсідник стверджує це і диктує до протоколу.

З черги відчитано ще зізнання тих свідків, що бачили втікаючих убийників і описали їх на поліції.

При кінці предсідник повідомив, що свідки Кудевич і Анна Ліпа покликані на завтра.

На тому закінчено нинішню розправу.

ВІДГУКИ ДНЯ.

Вибори в лицях.

IV.

Н. Н. це один із ширше знаних українських політичних діячів, передовсім тим, що вродився 1888 року, себто рівно десять літ по окупації Босни і Герцеговини. Вже в ранних літах спинився він у Львові, що теж є неабияким доказом політичного вироблення.

Студіює тут спершу в народній школі, а пізніше в гімназії, де під впливом учителів стає вскорі горячим українським патріотом, складає вірші й іспит зрілости. Ціле його студентське життя стоїть під знаком просвітности: стає найбільш просвітянським робітником у просвітній секції закладаючи „Просвіти".

В тім часі створює і одно з найбільших своїх діл: Спортово-забавовий гурток, студіюючи поруч цього фільософію і „даже" право. Поздававши різні іспити вступає на настирливе домагання української суспільности а за протекцією І. Кивелюка до австрійської політичної служби, де зараз приліплюють йому назву: українського шовініста. Наслідком хороби серця пише політичні статті з ріжними домаганнями.

Будучи в політичній службі не дбав про аванси і ранґу, але по двох місяцях уступив зрезиґнувавши навіть з емеритури.

В часі боротьби на вулицях Львова попав наш кандидат у руки поліції, був побитий і майже ранений та лежав у ліжку. Дальше життя кандидата звязане тісно з гоєнням ран, що й тріває ще й досі, чого доказом його зборна захтонехрольоґія.

Опісля дає ініціятиву до заложення Союзу Українських Адвокатів, а крім

того хто зна чи не впливав на Л. Джорджа, Вільсона і Левка Петрушевича, щоби вони заложили Лігу Націй.

Будучи секретарем канцелярії одного адвоката, переводить судову реєстрацію спілки „Хабасю“, чим причиняється дуже сильно до того, що вона зістала зареєстрована. Ця спілка вивозить нині за границю богацтва нашої флори, а не вивозить фавни, тільки тому, що всі лілипути хочуть стати послами.

Під впливом нашого кандидата мало справді не розлітається найсильніша партія в Галичині, але за те повстає найслабша, до якої він належить і яка ставить його своїм кандидатом, уважаючи, що це не зашкодить, а голоси всетаки будуть розпорошені.

Ця партія ставить його своїм кандидатом на виразне домагання трудових мас, які зібравшись у редакції партійного органу, розділили між себе мандати, не кандидуючи тільки в тих округах, де їх знають або де вже не стало кандидатів.

Наш кандидат прийняв мандат в християнською покорою і хоч не вийде, буде себе вважати до смерти висланцком трудового народу.

Дай Боже, щоб так сталося і щоб ми ще нераз послухали його промов які все і всюди зачинаються від слів:

„Шановні Панове! Мушу вам сказати ясно і отверто. Так далі бути не може! Або — або! Бо прошу панів: до чого воно доведе?! Так далі не може бути. Це вам кажу ясно і отверто!“.

Скажім-же собі ясно і отверто: чи є можливе не голосувати на такого кандидата?...

Галактіон Чіпка.

Останні вісти.

ЛИТОВСЬКА НОТА У ВАРШАВІ.

Варшава, 29. лютого 1928.

Нині приїхав до Варшави заст. начальника сх. відділу мін-ства закорд. справ Рачинський. Він був делегатом польського уряду в Естонії, а задержавшися в поворотній дорозі у Ризі, одержав литовську ноту, яка є відповідю на польську ноту.

У ноті сказано, що польський уряд не сповнив зобовязань у справі повороту литовців, виделених із Польщі та не розвязав литовських відділів, організованих проти Литви. Тепер Вальдемарас предкладає Польщі таку резолюцію: Просити в Ліги Націй обічної помочі в переговорах, а коли польський уряд годиться на це, устійнити з делегатом Ліги дату і місце; коли з якихнебудь причин польський уряд противиться помочі Ліги, литовський уряд готов почати переговори 30. березня п. р. у Кеніґсберзі.

АРЕШТУВАННЯ БІЛОРУСЬКОГО ДІЯЧА.

Вильно, 29. лютого 1928.

В Новгородку арештовано білоруського діяча Павлюкевича. Павлюкевич був донедавна головою Біл. Нап. Ради, опісля уступив із головства й агітував за листою, на якої місці фігурував.

АРЕШТУВАННЯ КАНДИДАТА 18-ки.

Вильно, 29. лютого 1928.

В Ошмянах арештовано кандидата з листи Блоку непольських народів Пелю, який кандидував із виб. окр. Ліда. Його арештовано під закидом протидержавної агітації.

СКІЛЬКИ ЕМІГРАНТІВ МОЖЕ ВИХАТИ ДО АМЕРИКИ?

Берлін, 29. лютого 1928.

З Вашінґтону повідомляють, що Кулідж предложив у сенаті звіт із ревізії дотеперішньої системи розділу іміграційних квот для поодиноких европейських держав на основі нац. ключа. Іміграційну квоту для Польщі, що досі виносила 5982, підвищено до 6090. Ці квоти обовязуватимуть від 1. липня 1928.

НОВИНКИ.

— **Осторога для виборців!** Остерігаємо українських виборців перед летючками на синьо-жовтому папері, виданими „Російським Народним Обєдинєнієм“. Ця кацапська партія підшивається в той спосіб під українські національні барви і український правопис, щоби, агітуючи за листою ч. 20, баламутити українських виборців.

— **АРЕШТУВАННЯ. У Брідщині арештували двох селян ІВАНА БАРАБАША й АНДРІЯ ВОЛУМОВИЧА, що агітували за Українським Нац.-Дем. Обєднанням. Їх відставили до поліційних арештів у Бродах. У Рогатині арештували ІВАНА КОРИТКА і відставили до арештів у Бережанах, а в Бурштинщині 7 СЕЛЯН, яких імена покищо нам невідомі.**

— **Проф. Іван Боберський**, що приїхав на кілька днів до Львова в своїх особистих і деяких громадських справах, відвідав нині нашу редакцію перед своїм виїздом до Канади. Завтра покидає він Львів, щоби в Канаді вести далі ту відповідальну громадянську працю, яку він там з успіхом через кілька останніх літ. В часі короткого побуту в нашій редакції поділився Шановний гість своїми вражіннями з Канади та познайомив нас у загальних рисах з життям і буттям тамошнього українського громадянства. З нагоди виїзду, зглядно повороту, заслуженого в нас громадянина до Канади, бажаємо Йому якнайкращого успіху в праці для добра не тільки канадійської української еміграції, але для всього українського народу.

— **З музичного життя.** Довідуємося, що відомий наш челіст Богдан Бережницький виступить у Львові з власним концертом при кінці першої половини березня. Подробиці подамо в найближчих днях.

— **Передвиборче малярство.** Замісць сотні коліровик мистецьких афіш, що могли би внести ріжноманітність серед сірих мурів міста, мешканці Львова можуть уже від кількох днів подивляти на домах, паркапах і мурах незграбні числа виборчих лист, виписаних вуглем, мазею, вапном і домодільними фарбами. Минуть місяці, а може й роки, заки місто дасть собі раду з цим малярством мистецьких і політичних аматорів! Якби маґістрат був наложив кари за замазування чужих стін цією виборчою аритметикою, а „сторожі ладу“ мали стільки очей і стільки ніг скільки треба, щоби доглянути та переловити кожного такого „свобідного“ мистця, то із зібраних кар можна би скласти великанський фонд для побілення всіх брудних домів у Львові!

— **Український Національний Хор Дмитра Котка** підчас своїх виступів у Кракові зістав заанґажований через німецьку Концертову Аґенцію на низку концертів на Горішньому Шлеську, яку Хор розпочинає виступом в Катовицях, співаючи для надавчої радіостації.

— **Темна хроніка.** До карного суду відставили кандидата на посла Кароля Каспровича (з ґрупи Бриля), за те, що він від довшого часу жив із селянської наівности, беручи від своїх майбутніх виборців гроші на рахунок ріжних обіцюваних посад. — Арештували даму Кобальник, що жила із краденої чужої власности, з другим мужем, не маючи розводу від першого, ще й з любком для піддержки буджету. — У селі Прусах, біля Самбора, арештували селянку Крик, обвинувачену у вбивстві мужа.

— **Чайковський і кіно.** У париській пресі вичитуємо таке оголошення: „У найближчих днях почнеться виконання фільми „Патетична симфонія“ на підставі славного твору Чайковського. Тому, що акція цієї фільми відбувається в Марокко, туди виїхали вже режісер і артисти“. Марокканська фільма на підставі музичного твору українського композитора! Гей-гей! можна уявити собі, що із цієї „патетичної симфонії“ зроблять кінові штукарі в Мароко! Між артистами, що передаватимуть цю африканську історію находимо теж прізвище.., боксера Карпантіє!

— **Національність Чапліна.** Сіоністична „Нає Вельт“ подає цікаву інформацію про національність Чарлі Чапліна, який у свій час на запити американських репортерів відрекався свого жидівського походження. Тепер довідуємось, що англійсько-жидівський відомий письменник Ізраель Цанґвіль, який знав дуже добре молодість Чапліна та його родину подав уже давно точні подробиці його життепису, з якого виходить, що Чаплін виховався в жидівській дільниці Льондону Уайтчепель, у жидівській рідні.

— **Оборонець праці.** У Парижі один звичайний аптикар веде боротьбу із судом, поліцією і своєю професійною організацією довгі місяці за принцип свободи праці, і то незвичайно оригінально. Аптикар Кастій став славним тим, що в неділю, коли аптики є зачинені і він не має права продавати в них ліків, продає в них усе інше, те, що продавати вільно: цукорки, городовину квіти та книжки. Чотири роки тому зорганізовані аптикарські помічники добились того, що в неділю більшість аптик є зачинена, щоби аптикарі мали відпочинок. Мосіє Кастій запротестував проти цього і заявив, що кожному вільно працювати, коли хоче. Досі він мав 130 судових процесів за нарушення істнуючих розпорядків і всі ці присуди висять у вікнах його аптики як найкраща реклама. Даремне перед цими вікнами йдуть маніфестації аптикарських помічників. Довкола аптики Кастія збирається така юрба цікавих, що поліція є безсила. Кастій закриває свої полиці з ліками іншими предметами продажі, аж до образів включно, і торгує. Він є тої думки, що як довго в неділю недуги не зупиняють своєї праці в людськім організмі, так довго і аптики повинні бути відчинені. Колиж йому не дозволяють продавати аптичних ліків, то він придумує ріжні інші середники, якими піддержує людське здоровля, гумор і основу суспільности — працю.

— **Світова всячина.** Гувер, найімовірніший кандидат республ. партії на президента Спол. Держав, заявив, що коли його виберуть, він зобовязується піддержати заборону продажі алькоголю. — В Атенах уперше за 20 літ місто вкрите грубим шаром снігу. — В Югославії настали сильні морози; найнижча температура 10 степ. — Франц. міністр освіти Ерріо приготовляючи книжку про Бетовена вибирається в подорож в усі ті місця, де жив і працював ґеніяльний композитор. — Анґл. письменник Томас Гарді залишив 100.000 фунт. шт.; жінці записав 600 ф. річно, з тим, що коли вийде вдруге замуж, дістане лише половину. — Бувш. президент франц. республики Мілеран вернувся до адвокатури. — У Римі відчинили нову оперу; на святочну виставу пішла слабша опера „Нерон“. — Вашингтонський сенат прийняв резолюцію, що касує обмеження вїзду для учителів-чужинців. — Форд вибирається цього року до Берліна і до деяких славянських держав у звязку з проєктом побудувати там фабрики авт. — Америк. боксер Демпсі рішив узятись за хліборобство на велику скалю до спілки з бувш. президентом Мексику. — СРСР видасть з нагоди ювилею Толстого та Горкого почтові марки з їхніми портретами.

Як нищити шкідників у березні.

Хто не зробив ще цього досі повинен з початком березня сприскувати дерева та овочеві кущі 3-процент. розчином Сольбару розвести одно кільо Сольбару в 30 до 33 літрах води, а також винищувати шкідників, що живуть по норах, пастою „Зеліо“. Як приманку можна вживати коріння селерів і моркви, які треба перерізати, помазати пастою „Зеліо“ і вложити до нор.

Треба теж підготовити інспекти та грядки при помочі дезинфекції землі, середником „Успулюн“, дуже добрим проти капустяної зарази та цвілі. Дезінфекцію перевести бодай на три тижні перед висівом розсади. Один квадр. метр з інспектової землі вимішати з 75 гр. „Успулюн“ або сприскувати грядки сям-там 5 проц. розпущеним „Успулюном“ (50 гр. „Успулюну“ в 20 літрах води), рахуючи на 1 квадр. м. поверхні з 10 літрів розпущеного „Успулюну“. Також сімена городних рослин треба байцувати (заправляти) 25 проц. розведеним „Успулюном“ (50 гр. в 20 літрах води) щоби знищити шкідливі зародки грибів на сіменах. Ця заправа тріває 30 хвилин. Для більшого насіння як бобу, фасолі, гороху, огірків, то-що, треба вживати сухої байци „Успулюн“.

Також насіння ярого збіжа треба заправляти сухим „Успулюном“. Так заправлене зерно є охоронене перед новою заразою, мишами і іншими шкідниками, що оминають його; і кільця в ньому не псуються.

Рання весна це теж пригожа пора для нищення полевих мишей. Зернятка „Зеліо“ нищать ослаблені миші, виснажені недостачею харчів підчас зими, а саме: при помочі спеціяльного приладдя т. зв. карабінків. Коли є менший простір землі, то треба найти таку раду: коли пізнаємо місце, де є миші, вкладаємо там деревяні або подібні рурки, наповнені повною ложкою зерна „Зеліо“, кладемо їх поземо та прикриваємо соломою. Коли миші щезнуть в одним місці ці рурки можна перенести на інші місця, де вони ще є.

Біржа.

Гроші.

Долар 8·87·00—8·87·50, канадійський долар 8·83·00—8·83·50, корони чеські 0·26·25—0·26·50, австрійський шілінґ 1·25·00—1·25·75, рум. лея 0·05·00—0·05·50, французький франк 0·34·50—0·35·00, швайцарський франк 1·71·50

Дописи.

ТЕРНОПІЛЬ. (Виясненння на спростування). В 42 ч. „Діла“ з д. 24. II. помістив проф. Кордуба спростування на допись з Тернополя, в якій зачіплена його особа. Тому що спростування не згідне з правдою лише в тім, що проф. Кордуба забрав свою дочку з гімназії „Рідної Школи“ та вписав до польської, прошу не відмовити мені як управителеві гімназії місця для вияснення незгідних з правдою тверджень проф. Кордуби. 1) Не є правдою, що „кількакратна його і його жінки інтервенція в дирекції не мала успіху“, бо коли моє зарядження викликане жалобою проф. Кордуби з дня 13. XI. 1927 його не вдоволило, зобовязався він дня 15. XI. 1927 в присутности проф. Миколаєвича спрецизувати свої заміти на письмі, чого не зробив, лише 17. XI. забрав доньку зі школи і тим зробив всяку дальшу мою інтервенцію зайвою, а щойно після того вніс жалобу до Гол. Управи; 2) Не є правдою, що „управитель порадив йому забрати доньку з гімназії і вчити приватно“, бо я в присутности тогож проф. Миколаєвича радив йому лише доньку, якщо вона хора, на якийсь час лишити в дома, щоби видужала; 3) Не є правдою, що Гол. Управа Р. Шк. по переведенні слідства вискавала учит. Верблянови негодування, бо справа ця ще досі Гол. Управою не вирішена; 4) Не є правдою, що проф. Кордуба „не висловився в образливий спосіб про членів учительського збору гімназії Р. Шк.“, а навпаки правдою є, що обида нанесена ним в льокалі Української Бесіди в присутности більшого числа людей і то в такій формі, що Виділ Бесіди вважав потрібним проф. Кордубу вичеркнути з товариства, що їм письменно подано до відома. Цю обиду має судити мировий суд зложений по думці статута Р. Шк. — **Іларіон Брикович**, управитель гімназії.

КАЛУЩИНА. (На що зуживають і як ділять призначену для жертв повені кукурудзу?) Дня 24. лютого ц. р. привезли зі старостова в Калуші 1500 кг. (15 кірців) кукурудзи для потерпівших від повені в село Небилів. Замісць відвести кукурудзу до громадської канцелярії, де повинен був її розділити громадський уряд, як це досі практикувалося, відставлено її з доручення старости і в порозумінні з начальником громади Мих. Іванцівським чомусь до надлісництва з Небилові, де управителем є інж. Бужинський. Віняже є й головою виборчої комісії. По селі кружляють поголоски, що інж. Бужинський буде розділювати кукурудзу сам аж по виборах і тільки між тих, що віддадуть голос на польську виборчу листу (самозрозуміло на одинку). Але на тому не кінець, бо подають далі ще й те, що п. Буж. обіцює чвертку кукурудзи за голос і примушує тих, яким це обіцяв, щоби вже тепер зобовязалися словом віддати голос на польську листу. Хто таке зобовязання дав, успів уже дістати чвертку кукурудзи. Взагалі місцеві урядники з надлісництва розвинули дуже інтензивну діяльність і нагінку за українськими виборцями. Вони їх страхають чим можуть, щоби тільки здобути голоси на польську листу.

СЯНІЧЧИНА. (Як віче одинки вислювилося за вісімнадцятною?) До Військ скликали сяніцькі реалізатори виборчих успіхів одинки велике віче, щоби настроїти українських виборців до голосування за одинкою. Головний референт одинки зі Сянока почав свою промову від славословія і многоліттєвія для маршалка Пілсудського. По нім забрав слово делегат УНДО з Перемишля Євген Домарадський, який відкрив слухачам правдиве обличча одинки та її агітаторів, що хочуть спекулювати на несвідомости деяких українських виборців. Закінчив він свою промову окликом на честь Українського Національно-Демократичного Обєднання, що вічевики приняли гучними оплесками. По тім промовляло кількох селян, закликали всіх до організації під прапором Нац. Обєднання. До слова зголосився ще один агітатор одинки, але присутні не дали йому говорити. По промові місцевого пароха о. Андрейчина рішили учасники віча віддати голоси на листу ч. 18. На закінчення відспівали пісню „О У-країно, о люба ненько“, далі цілий ряд стрілецьких пісень. Зараз по вічу, з якого тихцем вибралися своєчасно заміті агітатори одинки, відіграв аматорський гурток військової читальні „Просвіти“ штуку І. Франка „Украдене щастя“.

Театри.

„Коопер. Український Театр" під дирекцією ь. Стадника (вул. Шашкевича).
Перерва.

Міський великий театр:
1-го г. 7·30 веч. „Гра кохання і смерти".
2-го г. 7·30 веч. „Гра кохання і смерти".
3-го 3·30 попол. вистава для молоді.

Міський „Театр Новин":
1-го г. 7·30 веч. „Лише Ти", оперетка В. Колльо.
2-го г. 7·30 веч. „Лише Ти".
3-го г. 7·30 веч. „Лише Ти".

Кіна.

Аполльо: „Червона танечниця".
Лев: „Потвора та дівчина".
Палас: „Графиня Дан шев".
Фатаморгана: „Білі ночі".
Casino: „Дощ рож".

З театру.

(„Завмерше місто", опера Корнгольда в міському театрі).

В останніх кількох роках львівський міський театр намагається в опернім ділі подати деякі нові появи із західноевропейської т. зв. модерної музики. Після Д Альбера „Мертвих очей", і „Голема" прийшла черга на Корнгольда „Завмерше місто". Еріх Корнгольд. (син відомого віденського муз. критика Юлія К.) молодий ще компоніст зєднав собі деяке імя ще як „Вундеркінд", що компонуючи від 11-го року життя, дав уже значне число камерних і кількох сценічно-музичних творів. Його опера „Завмерше місто" написана на лібретто П. Шотта на основі роману Й. Розенбаха „Bruges la Morte" і виставлена упорше в Гамбурзі 1920 р. — удержується на німецьких сценах завдяки деяким актуальним нині приметам сценічно-драматичним і завдяки музиці, доволі кольоритній та інтересній, в міру перченій модерним сосом. Драматичний зміст лібретта вишуканий і позірно навіть оригінальний, але не дуже то поглиблений. Він оснований, а радше має основуватись на отсій психічній діверсії в душі маляра артиста — між спомином про померлу кохану дружину, тугою за минувим щастям, та горячим бажанням, даремним зусиллям оживити минуле наново у другій жіночій істоті, фізично подібній та душевно зовсім непохожій на померлу. Ця діверсія в душі артиста і доводить його до катастрофи, убивства а ля Отельо, — на щастя тільки у сні, щоби відтак збудити у його душі рефлексії про неможливість воскресити мертве минуле, та постанову покинути „Завмерше місто" та почати нове життя. Тількиж оця прогалина в душі, зображена в опері крайно поверховно, розбита на ряд екстраваґантних, вишуканих а не все шляхотних мистецьких помислів, якими автор хоче підбити смак сучасної повоєнної публики, та яких жертвою паде одноцільна лінія драматичного виразу. Помисли ті калейдоскопом міняються та губляться між собою та не в силі сотворити глибшого драматичного переживання. Музика Корнгольда, хоча й доволі сочиста й кольоритна, гарно і уміло прибрана у всякі модерні технічно-сценічні та вокально-інструментальні ефекти, всеж таки в самій суті і основі виявляє за мало виразу і сили в рішаючих моментах та прислонюється поверховними дрібницями; хоча й оперує Вагнерівськими „лайт"-мотивами, то не має в тих мотивах потрібної характеристики і виразу, щоб їх видвигнути до чогось символічного; хоча й черпає щедро із оперних вокально-драматичних ефектів новоіталійської опери Пучінія ет комп. (пр. в хорових ансамблях, хороводах, процесіях і т. п.) то не стати її на первісний елементарний італійський нерв і темперамент, або знов попадає в поверховість, чи прибільшення. (Нпр. сцена убивства в III. образі). На загал Корнгольд і його музика є невідродним хоча й доволі симпатичним сином своєї раси: попри мельодичну інвенцію, технічне богацтво, часто грішить пересиченою амисловістю, або поверховним прибільшенням та недостачю глибшого, правдивого переживання. Тим очевидно його опері не відбирається деякої стійности і значіння в сучасний мент, такий убогий для музики.

Вистава опери в театрі, зважившi технічні її вимоги — була доволі дбайлива і за це належиться признання режисерії і диригентови п. Лерерови. З артистів на чоло під оглядом вокальним висунулася п. Плятіана у своїй дуже вибагливій і відповідальній партії. Інші ролі були в міру їх голосових сил більше або менше добрі. Режісерія як звичайно на премієрі, ще трохи „шпанкувала". **Ст. Л-ч.**

ОПОВІСТКИ.

Репертуар Нового Українського Театру під дир. П. Карабіневича:

Ягольниця:
2. III. Вихрест.

Копичинці:
3. III. Царевич.
4. III. Два злодії.

12-?

Загальні Збори Тов. Вакаційних Осель відбудуться в пятницю дня 16. III. 1928 в год. 5 в домівці т-ва Марійського вул. Бляхарська ч. 11, II. поверх. Якщо би в означеній годині не явилось статутом вимагане число членів, то другі Загальні Збори, яких рішення будуть правосильними без огляду на число учасників, відбудуться в год. 5·30 в тім самім льокалю і з тим самим порядком дневним. — Виділ.

✝

о. Михайло Осідач парох Ветлини

помер 3. січня 1928. Тихий робітник-священик визначався зразковою працею, розумом і повагою. 25 літ працював для народа — а хата його була осередком поради помочі для всіх, що її потребували. Гостинність його знана була від Кракова по Збруч — бо всі літні прогульки находили в його хаті гостинне приняття а найбільше потерпіли академики, котрі в кождій потребі все у його находили. — Величавий похорон був найкращим доказом його заслуг і симпатії. В. И. П.! — Дякуємо проте Вам Впр. о. декан Устіяновський за провід в похоронах і прочим ОО. котрі взяли участь і тим котрі задля великих снігів не могли дістатися і Брацтву церковному і малим школярікам і всій непрогляднiй громаді за милосерний вчинок присутности на похоронах або слова співчуття. Всім щире Спасибіг! — *Галя Осідач — жена; Ольга, Слава, Люба, Надя, Влодзьо і Тадей діти, Омелян Богачевський — зять.* 1610

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ.

ГОДИННИК Ваш буде найліпше направлений в найбільшій годинникарській робітні **Івана Зельтенрайха**, Львів, пл. Марійська 5. — З провінції просимо репарації присилати почтою. — Старомодні дамські годинники переробляємо на ручні. 3 б) 65—?

ОГОРОДНИК рільник бувший арендар, може вести город і пільну господарку, жонатий, бездітний пошукує посади від 1. березня або 15. на ординарію евентуально пенсію. Услівя помірковані. Ласкаві зголошення до Адміністрації під Володимир. 1604 1-1

ПАНЮ, що в суботу в год. 2 в полудне відобрала черевики із ґумовими підошвами в склепі при вул. Сикстуській 10 проситься у власнім інтересі зголоситися по виміну. 1608 1-1

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Кооператива „Достава" одержала ось таке інтересне письмо:

До
Світлої П.Т. фірми „Достава"
в Перемишлі.

Пан Константин (Kazimierz) Менціньский, бронзівник перемиський, розсилаючи свій цінник до парохіяльних урядів на днях дозволив собі в рекламі умістити і мене. Між похвальними листами які буцімто п. Менціньский одержав від своїх клієнтів стоїть таке: „У п. Константина Менціньского з Перемишля купив я світлий фелон і 3 пари ліхтарів за приступну ціну. Супроти солідности товару можу його Всч. Отцям поручити. Більцарева 2. X. 1926 о. Ковальчик, парох. P. S. Понадто закупив я всеночник і прочу утвар церковну, всьо добре і симпатичне!"

Заявляю отсим, що

1. П. Менціньский сам зредагував лист до себе, бо я такого до него не писав і нікому його не поручав ані не поручаю.

2. Згадані вище річи я вправді закупив, але не є вони такі добрі ані „симпатичні" як це собі сам п. Менціньский підхлібляє. Навпаки можна би дещо противно сказати, зістаю з поважанням

о. Михайло Ковальчук
парох.
Більцарева 19. II. 1928
коло Грибова.

Подаючи отсей факт до прилюдного відома Всеч. Духовенству, звертаємо увагу як деякі чужі і ворожі нам фірми вводять в блуд наше Духовенство, щоби добре битися на кервавиці наших церков. На це є одинока гідна відповідь: Купувати церковну утвар виключно в одинокій нашій церковній кооперативі „ДОСТАВА", яка має свої склади у Львові, Перемишлі і Тернополі. 1607

За редакцію відповідає Василь Мудрий. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.